

Peter Turrini

EINDELIJK AFGELOPEN

(Endlich Schluß)

Een
monoloog

Vertaling Tom Kleijn

© Copyright Thomas Sessler Verlag - Wenen 1997

© Copyright Nederlandse vertaling Tom Kleijn 1998

(De toneelruimte is zwart afgehangen en volledig leeg. Het licht van een kale gloeilamp aan het plafond. In de hoek van de ruimte staat een ongeveer vijfvijftigjarige man, onopvallend gekleed. Stilte. De man heeft een revolver in zijn hand, spant de haan en houdt de schietklare revolver tegen zijn slaap.)

DE MAN

Ik tel nu tot duizend en maak me van kant.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41

42

(Stilte. Hij lacht.)

Als ik het getal duizend heb bereikt, zal ik me doodschieten.

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

(De pauzes tussen de getallen worden langzamerhand langer.)

55

56

57

58

59

60

61

62

63

(Hij telt steeds langzamer.)

64

(Stilte.)

65

(Stilte.)

66

(Stilte.)

67

(Stilte.)

Het duurt ontzettend lang, tot duizend tellen. Op deze manier zal ik mijn eigen dood nooit bereiken. Ik moet hem nader komen, hem tegemoet snellen.

(Hij telt weer sneller.)

68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80

Ik moet hem tegemoet springen.

80
90
100
110
120
130
140
150
160
170

(Hij telt steeds sneller.)

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
180
1
2
3
4
5
6
7
8
9

10
190
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
200

(Hij lacht.)

Ik ben ontzettend gelukkig! Ik ben overal gewild, overal roept men mijn naam. Men overstelpt me met aanbiedingen. Overal wenst men mij te spreken. Ik kom uit mijn appartement en word door enthousiaste burens vastgehouden. Ze proberen me hun appartement in te trekken. Ik ontsnap aan deze poging beslag op me leggen door de zeer belangrijke zaken op te sommen die ik zou moeten afhandelen. Ik ren de trap af, wordt door de conciërge allerliefderijkst omhelsd. Hij probeert me zijn keuken in te trekken om mij zijn nieuwste gerecht voor te zetten. Ook aan hem ontsnap ik, zij het met de grootste moeite, en ren naar buiten de straat op. Iedereen kent me, iedereen groet me, iedereen houdt van me. Het leven heeft mij alles geschonken. Ik heb alle toppen van mijn professe bereikt, ik ben met prijzen overladen. Ik heb elk mogelijk geluk in de liefde beleefd. Geen enkel landschap, niet het mooiste en verhevenste, dat zich niet aan mij heeft geopenbaard. Zonsopgangen die filmmensen pas na lange wachttijden voor hun camera krijgen, hebben zich als vanzelf aan mij vertoond. De mooiste woorden, de beste formuleringen, de meest overtuigende argumenten zijn als vanzelf uit mijn mond en uit mijn pen gevloeid. Ik ben een belangrijk mens. Alleen de dood kan me ten val brengen.

(Hij telt verder.)

201
202
203
204
205
206
207
208
209
210

Ik kende dramatische ziektes maar geen ervan rukte me weg uit dit aardse bestaan, geen ervan doofde mijn vuur. Ik las boeken over de dodelijke ziektes van de groten en grootsten der aarde. Ik hoestte als Kafka, belde verschillende sanatoria op en wachtte op de bloedspuwing. Ik onderzocht mijn lichaam op knobbels van een Nietzscheaanse geslachtsziekte, ik zoop als Hemingway, ik rookte sigaret na sigaret

en hoopte zoals Puccini aan strottehoofdkanker te sterven. Ik wilde zoals Büchner door tyfus verteerd worden, ik wilde gebeten worden zoals Ferdinand Raimund of op zijn minst zoals Alban Berg aan een insectenbeet ten onder gaan. Ik confronteerde mijn familie, mijn vrienden, mijn kennissen met mijn onheilspellende ziektes en toen ik merkte dat hun belangstelling begon te tanen, wijdde ik hen in mijn ophanden zijnde sterven in. Ik stuurde aan iedereen copieën van röntgenfoto's waarop schaduwen te zien waren. Maar hoe meer ik hun mijn spoedige dood voor ogen hield, des te oninteressanter werd ik voor hen en des te oninteressanter begon ik mijn eigen ziektes te vinden. Ik besloot mezelf te doden.

211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221

(Hij houdt de revolver nog steeds tegen zijn slaap en glimlacht.)

222
223
224
225
226
227
228
229
230

De dood komt dicht- en dichterbij. Op de jeugdige leeftijd van negen jaar heb ik hem voor het eerst ontmoet. Ik lag in een zwarte ruimte, in een provinciaal ziekenhuis en wachtte op hem. Omdat hij niet kwam, begon ik te fantaseren, ik verzon het leven. En deze methode om het leven te verzinnen ben ik tot op de dag van vandaag blijven hanteren. Ik voelde me steeds imposanter en zag me als bedwinger van bergen en oceanen, ik vocht me een weg door de Afrikaanse jungle en ontdekte de geheimen van de diepzee. Op mijn zeventiende wilde ik wereldkampioen schansspringen worden, maar liet dat plan weer varen omdat het mijn benoeming tot paus onmogelijk zou hebben gemaakt. Ik zag mezelf als revolutionair aan de zijde van beroemde revolutionairen, maar kon en wilde mij ideologisch niet vastleggen. Ik beraamde bankovervallen, wilde met Zuidzeemisjes onder palmen dansen om meteen daarna een bestaan als monnik te overwegen. Ik wilde een moordenaar zijn, een door Interpol gezochte killer, maar verwachtte van de rol van internationaal vredesstichter nog meer belangstelling. Wanneer ik een paar in een omhelzing zag, wilde ik een nog grotere minnaar zijn. Wanneer ik een verhouding had, voelde ik me binnen de kortste keren net een gevangene. Spelende en lachende kinderen voedden een onverzadigbare kinderwens in mij en toen mijn

vrouw en ik een zoon kregen, benijdde ik iedereen die vrij was van familiale verplichtingen. In gedachten verstuurde ik bombrieven en wilde tegelijkertijd bejubeld worden als degene die de pleger van de aanslagen ontmaskerd had. Alles was onecht, alleen deze revolver aan mijn slaap is echt.

(Hij telt verder, vrolijk en snel.)

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
240
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
250
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
260
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
270

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
280
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
290
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
300

(Hij lacht.)

De dood is een speler, een verstoppertjespeler. Steeds als ik dacht hem gevonden te hebben, ontglipte hij me. Na mijn zelfmoordpoging werd ik in het ziekenhuis wakker, op de intensive care. Ik hing aan talloze slangen en had een beademingsapparaat op mijn gezicht. Mijn vrouw, mijn zoon die toen nog heel klein was, en een dikke priester kwamen de ziekenkamer binnen. Mijn vrouw snikte, mijn zoon klampte zich aan haar vast en de priester hing een paarskleurige stola om zijn hals. Hij zalfde mijn voorhoofd met de heilige olie en sprak woorden die ik niet kon verstaan, omdat de band van het beademingsapparaat om mijn oren zat. Ik klom op een kast om alles beter te kunnen zien en horen en bekeek de scène van boven. De priester pakte mijn hand - de handelingen die hij verrichtte, hadden iets gehaasts - zalfde haar en zei dat de Heer mij zou redden en van alle zonden verlossen. In Zijn goedheid zou Hij mij verheffen en naar het eeuwige leven leiden. Mijn vrouw pakte een schone zakdoek, mijn zoon bekeek de golfbeweging van het cardiogram op de monitor, de priester veegde het zweet van zijn voorhoofd en stopte de stola en de heilige olie in de zakken van zijn zwarte colbert. Als mijn

vrouw weer thuis is, zal ze als eerste de zakdoeken in de wasmachine stoppen, dacht ik. En de priester zal langs de kamer van de verpleegsters lopen, even een babbeltje maken, vlug een paar bonbons uit de open bonbondoos pakken en zich naar het volgende heilige oliesel haasten. Ik sprong van de kast en besloot een levend wezen te zijn.

(Hij lacht en telt verder.)

301
302
303
304
305
306

(Hij danst op het ritme van de getallen, met de revolver tegen zijn slaap.)

307
308
309
310

Het was een dans, een duizelingwekkende dans.

311
312
313
314
315